

[Gert Petersen.]

hvor det dog skal tages i betragtning, at udgangspunktet var en halv million mand besættelsestropper, og på den anden side en enorm indpumpning af det mest moderne krigsmateriel til Saigonregeringen, et åbent løfte til Saigonregeringen om, at hvis befrielsesfronten misbruger vietnamiseringen af krigen, altså viser sig stærkere end Saigonhæren, understøttet som den er af 300.000-400.000 mand amerikanske tropper, ja, så vil befrielsesfronten komme til at fortryde det, og endelig en meget ringe vilje til i Paris at forhandle politiske realiteter eller til at lægge pres på Saigonregeringen for at få den til at acceptere politiske realitetsforhandlinger.

Det er åbenbart, at den amerikanske regering viger for det voldsomme pres, den offentlige mening i USA har lagt på regeringen for at få krigen afsluttet; derfor tilbage- trækningen, derfor de halve løfter fra Nixon om at få krigen afsluttet, i hvert fald om at få det amerikanske engagement afviklet. Men denne afvikling gennemføres på en måde, så man må spørge, om det amerikanske folk ikke bedrages igen. Jeg er ikke i tvivl om, at hvis det viser sig at være tilfældet, vil det få meget alvorlige følger for Nixonregeringen, når sandheden går op for befolkningen. Men det er et internt amerikansk anliggende. Mens alt dette står på, dræbes der stadig mennesker i Vietnam, massakrerne fortsætter, og krigen forgifter stadig hele den internationale atmosfære. Derfor er krigen i sig selv ikke et internt amerikansk anliggende.

Det er derfor socialistisk folkepartis opfattelse, at Danmark må yde et bidrag til krigens afslutning. Det kan kun gøres ved at støtte den meget store opposition, der har dannet sig i De Forenede Stater imod krigen, ved at vise den offentlige mening i USA, at et land, som, hvad enten man nu kan lide det eller ej — og de fleste i denne sal kan vel egentlig meget godt lide det — hører hjemme i samme kulturkreds som De Forenede Stater, anser den amerikanske Vietnampolitik for totalt forfejlet. Det kan vi gøre ved at anerkende Nordvietnam diplomatisk. Vi kan gøre det endnu bedre ved desuden at afbryde den diplomatiske forbindelse med Saigon og anerkende Sydvietnams provisoriske revolutionsregering. Men

det er vel for meget forlangt. Jeg skal ikke forlange det. Men jeg synes ikke, det samme kan siges om en anerkendelse af Nordvietnam; her har vi endda det svenske fortillælde at holde os til.

Ja, vi hører til, som jeg sagde, den vestlige kulturkreds — uanset hvad vi måtte mene om det — og det gør vi i og for sig, uanset om vi hører med i eller stod uden for en bestemt alliance. Vi hører også til blandt de rige lande i den rige del af verden. Jeg må sige i denne forbindelse, at det, at et dagblad — det var Politiken i søndags — fremdrog danske industriinvesteringer i portugisisk Afrika og i Sydafrika, var lidt skuffende for mig. På den anden side var det en opmuntring, da jeg var i De Forenede Nationers generalforsamling sidste gang, at en af de afrikanske staters repræsentanter i fjerde komité takkede en regering, fordi den havde grebet ind over for et privat industriforetagende og havde hindret en stor industriel investering i et koloniland; så vidt jeg husker, var det Mozambique. Men den regering, der blev takket, var ikke den danske, men den svenske regering. Det indicerer for mig, at selv om Danmark er et kapitalistisk land og et vestligt land og et rigt land og alt det dér, skulle det alligevel være muligt, når det kan gøres fra svensk side — og en del af den karakteristik, jeg gav her, gælder jo stort set også for Sverige — herhjemme at gribe ind over for sådanne investeringer, som i virkeligheden under de givne forhold er udtryk for, at Danmark blot vil skære sig en del af kolonikagen.

Vi er et lille land, og vi hører til i en kreds, en efter min opfattelse meget begrænset kreds, af lande her i det nordvestlige hjørne af Europa, hvis demokratiske institutioner og sædvaner har en masse svagheder, som vi ved andre lejligheder kan få megen tid til at gå med at diskutere, men som trods alt formodentlig er enestående i verden både i øst og vest, når det drejer sig om en lang række felter; vi så dem ganske vist gerne udvidet, men i forhold til mange andre lande er vi nået ganske langt. Hvis vi vil bevare det og videreudbygge det, er det nødvendigt, at vi tager plads på, hvad man kunne kalde det internationale fremskridts side, og ikke på reaktionens og bagstræbets side. Det er nødvendigt, at vi